

4971 ²⁵/₃ 24: 1. Beh. af Forsl. t. Rigsdagsbesl. ang. en Overensk. med Norge om Østgrønland. 4972

er der Villie til at anerkende alle norske hævdvundne Erhvervsrettigheder. Der kan ikke være et bedre Grundlag for en Voldgiftskendelse, og en Voldgiftskendelse af denne Art vil kunne bringe Stridighederne mellem de to Folk ud af Verden. Det, der efter min Mening er forkert ved det foreliggende Grundlag, er, at vore Forhandlere i Christiania i overdreven Iver for at tilvejebringe en Overenskomst er gaaet ind paa at lade Spørgsmaalet om den norske Anerkendelse af vor Suverænetet fortone sig ud i en ubestemt Protokol med Erklæringer fra den ene og den anden Side. Det havde dog været ganske naturligt og rimeligt at fastholde Nordmændene ved det, som er en saa ny og saa klar Udtalelse som Ihlens Udtalelse i 1919, som Nordmændene oven i Købet slet ikke gaar fra.

Det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen spurgte: Af hvilken Grund skal vi dog have Udvalg? Ja, af hvilken Grund har vi ikke kunnet komme med i Forhandlingerne før, af hvilken Grund forholdt man os enhver Lejlighed til at forhandle om dette Spørgsmaal, inden Delegationen rejste til Norge? Hvorfor fik den højtærede Udenrigsminister, da den sidste Frist var der, Forfald endogsaa Fredag Aften, da Delegationen skulde rejse Lørdag Morgen? Vi ønskede en Forhandling ikke, for at vi skulde holde Foredrag for Delegationen om Vestgrønland, men for at vi kunde faa en Lejlighed til at forhandle med Delegationen om de Synspunkter, den vilde lægge til Grund for Forhandlingerne i Norge. Men den Gang var man besjælet af Overmod og mente, at man kunde ordne det selv, man havde Kræfter til det, og man kunde se bort fra os. Det gjorde man, man vilde ingen Besked give os om Forhandlingerne, før de var afsluttet. Nu vil det vise sig, om dette Overmod har været velbegrundet, eller om det faar sin Straf.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Jeg ser ikke, at der er fremført virkelige Grunde, som kunde anbefale en Nedsættelse af Udvalg. Jeg tvivler ikke om, at der vil komme Forslag

om Nedsættelse af et Udvalg, efter det, der nu er udtalt. Jeg tvivler heller ikke om, at dette Forslag om Udvalg kan medføre, at Sagen forsinkes. Thi naar et Udvalg skal benyttes til at forsinke en Sag, kan dette fortræffeligt lade sig gøre. Jeg antager ikke, at nogen vil stemme mod et Forslag om Udvalg; det har jo nu i flere Aar været Skik, at man ikke modsatte sig Nedsættelse af Udvalg. Men de, der kommer med Forslag om Udvalg og faar det gennemført, maa selv bære Ansvar for, hvad der saa sker, og det kan være, at dette Ansvar kan blive tungere, end de i Øjeblikket tænker sig. Jeg skal ikke her give mig til at agere Spaamand, men jeg vil sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, at naar han mener, at det at gennemføre en Sag uden Udvalg er en uværdig Maade at handle paa for Folketinget, saa er han alt for højt oppe. Her er der jo ikke Tale om en Sag, der kommer ganske bag paa nogen. Det er en Sag, hvorom vi har forhandlet i Maaneder, der er intet nyt mere at fremføre i denne Sag. Naar man taler om, at de sagkyndige skal spørges, saa er det min Overbevisning, at det er ikke muligt for nogen sagkyndig at fremsætte det mindste nyt. Derfor vil det ikke være en uværdig Maade, at gennemføre denne Sag paa, om man gennemfører den uden Udvalg. Men de Herrer faar jo nok deres Villie i Retning af at faa Udvalg nedsat om Sagen. Men til syvende og sidst ligger jo Sagen saaledes, at intet, absolut intet nyt kan fremføres i Sagen ud fra saglige Grunde. Det er derimod en ren Villiesakt, der er Tale om; man vil modsætte sig Sagen, man kan gennemføre denne Sættensig-imod Sagens Gennemførelse, og saa er der udtalt Haab om, at Tiderne kan forandre sig. Det ærede Medlem Hr. Pürschel var noget bitter i sine Udtalelser. Han mente, at den Tid kunde komme, da Venstre kunde skifte Standpunkt i dette Spørgsmaal. Jeg tror ikke, jeg kan styrke dette Haab hos det ærede Medlem. Han vil finde Venstre paa samme Plads om et halvt Aar som nu. For Venstre har gennemgaaet Sagen baade den ene og den anden Gang, ikke alene i de lukkede Møder, men ogsaa andetsteds, og Venstre kender de Indvendinger, der er fremført, og finder dem ikke vægtige nok til at standse Sagen.